

Η ΟΔΙΣΣΕΥΣ ΟΔΟΣ.

'Εκ τοῦ γαλλικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἀς ἀνατρέσωμεν μὲ τὸν Ἑρρίκον ἐξ μῆνας εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἄς ἴδωμεν, ὅπως αὐτὸς ἐφαντάζετο ὅτι ἔδλεπε πάλιν, τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν αἰθουσαν τῆς θείας του, φωτιζομένην ἀπὸ πολυάριθμα κηρία, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἔπαιζον, ἐπῆδων, καὶ ἐφλυάρουν εὐθυμὸς χορὸς παιδίων, ἔχοντα διαθέσειν νὰ διασκεδάσουν, ὅπως κάλλιστα ἡπόρουν.

Οἱ μικροὶ κωμασταὶ εἶχαν συναθροισθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας Αὐγῆς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας. Ἡ θεία συνείθιζε νὰ προσκαλῇ κατ' ἔτος ὅλον τὸν μικρὸν τοῦτον κόσμον ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ ἐορτάσουν τὴν μεγάλην ταύτην ἐορτήν.

Πῶς ἀνεμένετο ἡ ἡμέρα αὕτη! Ἡ θεία ἦτο τόσον καλὴ καὶ γενναιοδωρος, ἡ οἰκία της τόσον εὐρύχωρος καὶ κατάλληλος διὰ τὰ παιγνίδια, ὥστε θὰ ἦτο δυστυχέστατον τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε προσκληθῇ.

Τρεῖς ἀκόμη ἡμέραι ἐχώριζον τὰ παιδιά ἀπὸ τὴν πόθητὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, ἀπὸ τὴν τόσον ἐπιθυμητὴν στιγμήν τῆς διανομῆς τῶν δώρων. Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ τις, ὅτι ὁ καιρὸς αὐτὸς τοῖς ἐφαίνετο τρομερὰ μακρὸς, κατὰ τὴν ὁρόφωναν δὲ γνώμην ὄλων αἱ τρεῖς αὗται ἡμέραι ἦσαν αἱ μεγαλείτεραι τοῦ ἔτους. Ὡς ἐκ τούτου δὲν διεσκέδαζον μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ὅπως ἄλλοτε τὰ προσδοκώμενα μεγαλεῖα τῶν Χριστουγέννων ἀφῆρουν ἀπὸ τὰς παρούσας διασκεδάσεις, τὰ δὲ παιγνίδια, αἱ συνομιλίας ἐγίνοντο μὲ πυρετώδη τινὰ ὁρμήν, ὥς νὰ ἐχρησίμευον μόνον εἰς τὸ νὰ ἐξαπατήσουν τὴν κοινήν ἀνυπομονήσιν.

Μία μάλιστα ἀπὸ τὰς θύρας τῆς αἰθούσης ἦτο τρομερὸς πειρασμὸς εἰς τοὺς ζωηροτέρους· ἡ θεία εἶχε καταβάσει μυστηριωδῶς τὰ παραπετάσματά της καὶ ἐφάρμοζε πολὺ προσεκτικῶς τὰ ἄκρα, διότι ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος, αὐτοῦ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἦσαν τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων, τὰ ἡτοιμασμένα διὰ ἕνα ἕκαστον τῶν μικρῶν ξένων τῆς οἰκίας. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ παρέλθουν ἀκόμη τρεῖς ἡμέραι, — τρεῖς ἀτελεύτητοι ἡμέραι πρὶν νὰ μάθῃ καθεὶς αὐτῶν τί τὸν ἀνέμενεν ἐκεῖ μέσα. Δεινὸν πρᾶγμα! δὲν εἶναι ἔτσι; — πρὸ πάντων ὅταν ἐσκέπτοντο ὅτι ἀπλῶς ἐν παραπέτασμα, — οὔτε τοῦλάχιστον μία καλῶς κλεισμένη θύρα τοῖς ἐκρυσπεν δὲ αὐτὰ τὰ καλὰ, ἐνῶ θὰ ἦτο τόσον εὐκόλον νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειάν των σηκώνοντας μίαν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος.

Τοῦτο ὅμως ἦτο ἔξω τοῦ ζητήματος. Ὁ τρελλὸς οὗτος μικρὸς κόσμος εἶχεν ὑποσχεθῇ τιμιώτατα εἰς

τὴν θείαν, ὅτι κανεὶς δὲν θα προσεπάθει νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τοῦ δωματίου πρὸ τῆς ὥρας. Ἡ ὑπόσχεσις ἦτον ἱερὰ.

Ἀλλ' ἂν ὁ ἀνεμὸς ἢ ἄλλο ἐτόγγανε νὰ ἀνοίξῃ τὰ παραπετάσματα; ἠρώτησε δειλῶς μικρά τις ξανθὴ κόρη μὲ ὕφος πονηρόν.

«Τότε πρέπει νὰ στρέψῃτε ἄλλοι τὰ μάτια,» ἀπεκρίθη ἡ θεία μειδιῶσα. «Ἐ! τί;» προσέβησε, βλέπουσα ὅτι ὅλοι τὴν ἤκουαν μὲ ἀπορίαν. «Τί; θὰ ἦτο τάχα τόσον δύσκολον πρᾶγμα νὰ στρέψῃτε τὸ βλέμμα σας ἄλλοι;»

«Εἶναι δύσκολον, ναί,» ἀπεκρίθησαν οἱ γενναιοτέροι, «ἀλλ' ὅμως θὰ τὸ κάμωμεν!» Οἱ ἄλλοι ἐπανελάβον τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ στεναζόντες.

«Καλὰ, λοιπόν, ἔχω τὸν λόγον σας,» εἶπεν ἡ θεία. «Ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε τὰ παραπετάσματα εἶναι βρῆκα καὶ καλῶς κλεισμένα καὶ δὲν θὰ ἀνοίξουν μόνον των διὰ νὰ σᾶς πειράξουν. Ἐξαρτᾶται τώρα ἀπὸ σᾶς νὰ διαταραχθοῦν ἢ ὄχι. Τὰ ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμιότητά σας. Ὁ λόγος σας ἀξίζει περισσότερον δι' ἐμὲ παρὰ ὅλοι αἱ κλειδαριαὶ τοῦ κόσμου. Χαίρετε, παιδιά μου. Διασκεδάσατε καλᾶ!»

Ἐξῆλθεν, ἀφίνουσα τὰ παιδιά μόνον εἰς τὴν μεγάλην αἶθουσαν εἰς κατάστασιν πολλῆς ταραχῆς. Ἦσαν ὅλα τιμίου χαρακτῆρος καὶ εὐθὺς ὥς ἀνεχώρησεν ἡ θεία ἔκαμαν συμβούλιον διὰ ν' ἀποφασίσουν πῶς νὰ φυλάξουν αὐστηρότατα τὸν λόγον των. Κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπεφασίσθη νὰ ἀποσυρθοῦν ὅλοι εἰς τὸ ἀπέναντι ἄκρον τῆς αἰθούσης, μακρὰν τοῦ πειρασμοῦ, καὶ νὰ στηθῶν ὄριον, τὸ ὁποῖον κἀνεὶς νὰ μὴ διαβῇ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔμειναν ὅλοι σύμφωνοι νὰ καθήσουν πέριξ τῆς μεγάλης τραπέζης καὶ νὰ διηγηθῶν ἕκαστος κατὰ σειράν μίαν λαμπρὰν ἱστορίαν!

Μερικαὶ φωναὶ ἠκούσθησαν εὐθὺς νὰ ζητοῦν πρῶτα, πρῶτα κανὲν φοβερόν διήγημα. «Εἶναι νόστιμον,» εἶπον τινὲς «νὰ φοβῆταιί τις ἀπὸ τὰς ἱστορίας!» Ἄ Ὀχι, ὄχι! ἔλεγον ἄλλοι «νὰ εἴπωμεν τίποτε ἀστείον, — μάλιστα ἀστειότατον, διὰ νὰ ξεκαρδισθῶμεν ἀπὸ τὰ γέλια!»

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις εἰς ὥραιος καὶ ὑψηλὸς παῖς ἐνδεκαέτης, σοβαρὸς τὸ ὕφος καὶ μὲ βλέμμα γλυκὺ καὶ αξιοπρεπές, ἐπρότεινε νὰ τοὺς διηγηθῇ καὶ τι ὠφέλιμον, τὸ ὁποῖον νὰ ἦναι συγχρόνως καὶ εὐχάριστον καὶ ἐνδιαφέρον, ἔλεγε δὲ ὅτι ἡ ἱστορία εἶχε πολλὰ τοιαῦτα διηγήματα. Ἡ πρότασις αὕτη ἀμέσως ἔγινε δεκτὴ, ἀλλ' ἡ συζήτησις ἐξηκολούθησεν ὥς πρὸς τὴν ἔκλογὴν τοῦ διηγήματος, διότι ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπάρχουν παντὸς εἶδους πράγματα, ὠραῖα καὶ δυσάρεστα, ἀστεία καὶ ἄνοστα. Ἀλλ' ἦλ-

θον τέλος εἰς συνεννόησιν, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤρχισε νὰ διηγῇται τὴν ἱστορίαν τοῦ σοφοῦ καὶ ἐναρέτου Κάτωνος, ἡ φωνὴ τοῦ ἀντῆχει συμπαθητικῶς εἰς τὴν μεγάλην αἰθούσαν, καὶ καθ' ὅσον ἐπροχώρει, ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν τοῦ ἤβανεν. Ἀπὸ τὴν ποικίλην ἔκφρασιν τῶν διαφορῶν προσώπων ἐβλεπέ τις ὅτι ἄλλοι μὲν ἐθαύμαζον τὴν αὐστηρὰν ἀρετὴν τοῦ Κάτωνος, ἄλλοι δὲ ἐπεθύμουν νὰ τῷ ὁμιλήσουν, καὶ ἀπὸ διάφορα σημεῖα ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ δεῖνα χαράκτῆρ θὰ ἀντέστεκεν εἰς καθὲ προσβολὴν τῆς δυστυχίας, ἐνῷ ἄλλος θὰ ἐνικᾶτο καὶ ἀπὸ τῆς παρχεικρᾶς δοκιμασίας.

Ἡ προσοχὴ ἦτο γενικὴ, μὲ μίαν μόνην ἐξαίρεσιν. Εἰς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀκροατὰς δὲν ἠδύνατο νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κάτωνος. Ὁ παῖς ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ἐσκοτοδινιάζε καὶ ἡ καρδία ἔπαλλεν ὥς νὰ ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὴ στήθός του, δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀτυχῇ Ἑρρίκον, ὅστις τώρα χύνει πικρὰ δάκρυα εἰς τὸ βῆλος τοῦ μικροῦ δάσους.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ.

Ἱεραπόστολός τις διηγείτο, ὅτι μεταξὺ τῶν νεοφωτίτων Κινέζων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐδάπτισεν, ἦτο καὶ εἰς λεπρὸς, ἄνθρωπος εὐσεβέστατος, ὅστις ἅμα ἔγινε χριστιανὸς ἠθέλησε νὰ κάμῃ καὶ τι διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Χριστὸν· ἐπειδὴ δὲ παρετήρησεν ὅτι τὸ ἀναγνωστήριον τῆς ἐκκλησίας ἦτο παλαιὸν καὶ ἐτοιμὸν νὰ πέσῃ, ἀπεράσιζε νὰ δωρήτῃ νέον ἀναγνωστήριον διὰ νὰ ἀκουμβᾷ ἐπάνω του ἀσφαλῶς ἡ Ἱερὰ Γραφή.

Ἀλλὰ πῶς; Ἦτο πτωχὸς, ὥστε δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὸ παραγγεῖλῃ εἰς λεπτοὺργόν, ἀλλ' οὔτε εἶχε χεῖρας, ὥστε νὰ τὸ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος, διότι ἡ τρομερὰ ἐκείνη νόσος εἶχε καταφάγει τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του. Εἶχεν ὅμως τὸν πόθον τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ κάπως τὸν Χριστὸν, καὶ θέλησιν σταθερὰν νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἀντικείμενον τῆς ἰδίας του ἐργασίας. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἀπελπισθῇ, διότι δὲν εἶχε χεῖρας, ἔλαβε τὸ μαχαιριδίον του εἰς τοὺς ὁδόντας του καὶ μετὰ μακροῦς καὶ ἐπανειλημμένους κόπους κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ νέον ἀναγνωστήριον, ὡραιότατα ἐσκαλισμένον, εἶχε δὲ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τὴν προσφιλεῖ του Ἱερὰν Γραφὴν ἀναπαυομένην ἐπάνω αὐτοῦ ἀσφαλῶς!

Τὸ παράδειγμα τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀμυθοῦς τούτου ἀνθρώπου πρέπει νὰ κάμῃ ἐντύπων εἰς ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς. Σκέπτεσθε ἀρὰ γε σεῖς, τὰ ἐκ χριστιανῶν

γονέων καὶ χριστιανικῶς ἀνατραφέντα παῖδια, ὅτι ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ κάμνητε κάποιαν ἀνταπόδοσιν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τὴν μεγάλην Του ἀγάπην πρὸς ἐσάς· Αἰσθάνεσθε τὸν πόθον ἐκεῖνον. Ὅστις ἐκίνει τὸν πτωχὸν Κινέζον νὰ ἀναλάβῃ τόσους κόπους καὶ μόχθους, ὅπως δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Σωτῆρα; Ἐδοκαρίας ἔχει καθὲν ἀπὸ σᾶς νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Χριστόν. ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχητε θέλησιν. Καὶ οὕτω θὰ δεῖξητε ἂν τὸν ἀγαπᾶτε πραγματικῶς ἢ ὄχι.

Ὁ Χριστὸς, ὅταν ἦτον ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς, ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς Του, ὅτι πᾶν ὅ,τι πράττει τις, ἢ προσπαθεῖ νὰ πράξῃ διὰ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς πεινασμένους, καὶ ἐν γένει τοὺς δυστυχεῖς, εἶναι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ὥς νὰ τὸ ἔπραττε δι' αὐτόν, εἰπὼν ὅτι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ὁ Βασιλεὺς, — ὁ Χριστὸς δηλαδὴ, — θέλει ἐνθυμηθῇ βλας ταύτας τὰς μικρὰς πράξεις καὶ προσπαθείας, καὶ θὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν «Ἐλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου — ὅ,τι ἐπράξατε δι' αὐτοὺς, τὸ ἐπράξατε εἰς ἐμέ,» προσέσας ὅτι ὅσοι δὲν ἔπραξαν τίποτε διὰ τοὺς δυστυχουῦντας, θὰ ἀκούσωσι τοὺς τρομεροὺς ἐκεῖνους λόγους, ἀπέλθετε ἀπ' ἐμοῦ, διότι ὅ,τι δὲν ἐπράξατε εἰς αὐτοὺς δὲν το ἐπράξατε εἰς Ἐμέ,

Ἐν τῶν δύο τούτων λόγων θὰ ἀκούσῃ καθεὶς ἀπὸ σᾶς ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ δόξῃ Του. Ποῖον θέλετε νὰ ἀκούσητε; Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Τί ἐπράξατε; τί πράττετε διὰ τὸν Χριστόν; Ἐπράξατε τίποτε; Ἴσως εἴπῃ τις: «Δὲν παρουσιάζεται εὐκαιρία.» Ἀλλὰ πρὸς τοῦτον ἀποκρίνομαι: «Παρεχάλεσάς ποτε τὸν Χριστὸν νὰ σοὶ δώσῃ εὐκαιρίαν ὅπως τὸν ὑπηρετήσῃς; Ἡ μήπως δὲν σε μέλει περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς ὑπηρεσίας του; Ἐσο εὐληκρὴς μὴ ζητήσης νὰ ἀπατήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἐκεῖνος εἰσεύρει τὴν διάθεσιν τῆς καρδίας σου, καὶ ἀγαπητὲ φίλε, εἶναι πρόθυμος νὰ συγχωρήτῃ τὴν ἀδικιαν σου.

Θέλεις λοιπὸν νὰ ἀρχίσῃς ἀπὸ τοῦδε νὰ τὸν ὑπηρετῇς; Τί πρέπει νὰ κάμῃς; Πρῶτον, προσευχήθητι εἰς Αὐτόν, ὅπως σοὶ δώσῃ εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν δουλεύσῃς. Δεύτερον δὲ μὴ λησμονήσῃς ὅσα τὸν ἐζήτησας, ἀλλὰ ἀναζητεῖ τὰς εὐκαιρίας αὐτάς· ἔσο παρατηρητὴς τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων, μὲ τοὺς ὁποίους ἔχεις νὰ κάμῃς καὶ μὴ ἀμφισβᾷλλῃς ὅτι θὰ σοὶ παρουσιασθῇ ἐντὸς ὀλίγου εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν οὔτε κανὼν ὑπώπτευσς πρότερον, ἂν καὶ ἐπαρουσιάζετο καθ' ἐκαστην.

Μὴ λησμόνῃς ὅμως, ὅτι ἡ καλὴ σου πράξις δὲν ἔχει ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν προέρχεται ἐξ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Χριστόν. Πῶς δὲ